

- 6** Den värld vi fått som gåva
Frank Berger
- 8** Heligheten överraskar
Jimmy Österbacka
- 10** Gåvor för varandra
Alaric Mård
- 12** Bästa loppiset i stan
Katarina Vestersund
- 16** Mognad och bön
Leon Jansson & Jakob Backlund

"Vad ger Kristus mig genom den här människan?" Med andra ord, på vilket sätt är den här människan en gåva till mig?

Rowan Williams

► Årets andra nummer handlar om Guds gåvor. Läs om Frank Bergers resor i Guds natur, om hur vi är gåvor för varandra, om välsignelse och helighet i "Brödet" och hur missionsstugan på Kyrkostrand förmedlar gåvor till dem som inte har så mycket. Ulla Käll kommer att hålla en kurs i Piekämäki under rubriken "Smaka och se" och Tomas Sjödin samlade många i Nykarleby. Jimmy Österbacka överraskades av heligheten medan Maria Östman och hennes son var på vaxduksuppköp.

► På pärmen: Tomas Sjödin talar i Nykarleby
Foto: Jakob Backlund

Gud hittar vägar till hjärtan

"Det finns ingen väg mellan att vara gitarrlärare och att arbeta med retreatar", trodde Ulla Käll. Hon fick under sin första retreat erfara hur Gud var nära och såg henne, och en längtan väcktes inom henne. Idag reser hon runt i Norden och kombinerar retreatarbete med musiken. Under KU:s sommarläger i Piekämäki kommer Ulla att hålla en kurs med rubriken "Smaka och se".

TEXT: ALARIC MÅRD

” – Jag har en väldigt stark grundfäst tillit till att Gud ser varje person. Han hittar sina vägar till hjärtan, men han tvingar sig inte på.

Ulla Käll är uppvuxen i Sverige men bor i Fredrikstad i Norge. Hon berättar på svenska med små norska inslag, att hon växte upp med söndagsskola och konfirmation, för att sedan ha en paus från kyrkan.

– I vuxen ålder blev jag medvetet kristen med en stor iver, säger hon.

Hon är utbildad gitarrlärare och utbildade sig senare till diakon. Idag reser hon runt i Norden med ett projekt som heter ”En smak av retreat”. I arbetet kombineras musiken med retreatarbete.

– Jag har också mycket kontakt med kommuniteten Taize i Frankrike. Jag har spelat där, ordnat resor och gör Taizegudstjänster.

Förutom retreat, musik och Taize håller Ulla på med andlig vägledning, något jag snart ber henne berätta mera om.

Hur väcktes intresset för retreat?

Ulla berättar att hennes längtan efter mer än söndagens gudstjänster när hon blivit kristen förde henne till en retreat. Där fick hon på ett särskilt sätt uppleva hur Gud mötte henne i tystnaden.

– Så nära men så helig, beskriver Ulla Guds närvaro. Tystnaden och bilden av Gud som jag fick erfara på retreat berörde mig. Att söka Gud i tystnaden är jätteviktigt för mig.

Redan den första retreaten blev en vändpunkt för henne där en längtan efter ett liv med mera stillhet och arbete med retreat väcktes. Som utbildad diakon valde hon mellan att arbeta inom församling eller på en retreatgård i Norge. Hon valde retreatgården. Först arbetade hon på Sandom retreatcenter en kort period, men det blev på Tomasgården som ligger på gränsen mellan Sverige och Norge som hon stannade längre. Där har hon periodvis varit förstärkt.

I sitt arbete med retreat har Ulla fortsatt att se hur Gud verkar och när människor genom tystnaden.

– Jag har en väldigt stark grundfäst tillit till att Gud ser varje person. Han hittar sina vägar till hjärtan, men han tvingar sig inte på. I vardagen där många av oss lever i en ganska hög fart med mejl och sms som avbryter oss, kan det vara svårt att möta honom. I tystnaden övar vi oss på att bli närvarande för honom.

Hon berättar vidare hur Gud överraskar på olika sätt, till exempel genom bibelord, naturen eller musiken. Hon såg det i sitt eget liv och har fortsatt att se det i andras liv genom sitt arbete. För henne personligen har musiken blivit ett viktigt sätt att möta Gud på.

– Jag önskar för mig att musiken ska få vara en bön, det är mitt hopp. Jag har inte kontroll över hur Gud verkar genom musiken. När jag spelar är jag vänd mot honom och hoppas att han ska beröra hjärtan.

Ignatianska retreat och andlig vägledning

Den retreatform som Ulla inriktat sig mest på är den ignatianska retreaten.

– Ignatius av Loyola grundade Jesuitorden på 1500-talet. Genom att iakttäta sig själv, sin personlighet och sina humörsvägningar, upplevde han hur Gud verkade i honom. Han har beskrivit det som andliga övningar, som vi idag kan ha nytta av för att lära känna Gud.

Ulla berättar vidare hur ignatianska verktyg kan hjälpa oss att göra medvetna val och ta känslor och tankar på allvar. Ett verktyg som Ulla gärna använder är en tillbakablick över dagen som kallas examen.

– Under en stilla stund i slutet av dagen försöker man upptäcka stunder där Gud har känts nära. Man ställer sig frågorna ”när har jag idag kunnat ta emot Guds kärlek, eller upplevt stunder av tröst?” och ”när har jag inte kunnat ta emot Guds kärlek, eller upplevt stunder

av missmod?” Den tredje punkten är att fråga sig ”vad vill jag ta med mig för morgondagen av det jag lärt mig idag?” Denna enkla metod kan hjälpa mig att leva mer sant och varmt i livet.

Ulla citerar sedan Ignatius genom att beskriva hur skaparen hela tiden är i kontakt med sin skapelse, alltså människan, och att det gäller för oss att vara öppna för vad han visar.

– Målet för livet är att bli allt mer den jag är tänkt att vara. Det är stora mål, ler hon. Men det här är inget isolerat projekt med enbart mig själv, målet är att det leder till mina medmänniskors bästa och ett liv till Guds ära.

I andlig vägledning, eller medvandring som hon hellre säger, använder sig Ulla av ignatianska verktyg. Ulla fungerar som medvandring. Hon kallar den som kommer till andlig vägledning för pilgrim.

– När man går i andlig vägledning försöker man sitta och ha en stilla stund varje dag. Man är i stillhet med ett bibelord, en bild eller en dikt och pratar med Gud om det. När man kommer till medvandringen är huvudfokus ”vad skedde i min stilla stund?” Hela livet kommer förstås med, och medvandringen försöker höra vad Gud arbetar med i människans liv just nu.

Ulla förklarar att andlig vägledning och själavård är lite olika saker. Hon poängterar att andlig vägledning inte behövs handla om ett endaste problem, utan att se var Gud är i det som händer. Det kan också kallas ”bönevägledning”.

– Pilgrimen och Gud är huvudpersoner. Medvandringen går vid sidan om och försöker hjälpa i processen mellan pilgrimen och Gud.

Kursen ”Smaka och se”

Under sommarlägret i Pieksämäki kommer Ulla att hålla en kurs med rubriken ”Smaka och se”. Under kursen vill hon ge vidare det som har kommit att bli viktigt i hennes liv: att möta Gud på

olika sätt. Ulla lovar att under kursen berätta mer om andlig vägledning, Ignatius av Loyola och examen. Men hon vill inte att kursen bara ska innehålla teori.

– Att smaka och se är viktigt. Visst kan man också läsa om detta, men mitt i kurspassen får vi också smaka och se. Vad gör Gud med mig nu? Vad kommer jag till seminariet med? Hela tiden får man vara i kontakt med sig själv och Gud. Ignatius sa att det inte är den stora kunskapen som mättar, men att känna tingen inifrån. Här är den egna erfarenheten ovärderlig.

Musiken kommer också att vara en viktig del av kursen, både som ett språk i sig men också som landningsyta till det som har blivit sagt. Ett nyckelord för det som kursen handlar om är ordet ”längtan”.

Kursen rekommenderar Ulla för den som önskar fördjupa sin relation till Gud, sig själv och livet.

– Jag rekommenderar kursen till den som längtar efter att vara en lärjunge till Jesus, säger hon.

TEXT: ALARIC MÅRD

Kyrka i tiden

För ett par år sedan köpte en församling i engelska Norwich en pub som låg granne med kyrkan. Avsikten var att skapa ett socialt rum för umgänge och samtal och visa att kristen tro levs mitt i vardagen. Dessutom skulle avkastningen från pubverksamheten gå till välgörenhet och diakoni. Vackert så.

Media missade förstås inte chansen att skriva om och kablarna ut nyheten. ”Kyrkan vill hänga med – öppnar egen pub” löd en av rubrikerna. Den här händelsen aktualiserar frågan om vad kyrkan är och vad den skall göra. När gudstjänstdeltagarna minskar och den traditionella verksamheten kanske tynar bort är det lätt att börja surfa på trenderna och försöka med både det ena och det andra, för att ligga i tiden.

Det är inget större fel att kyrkan är aktuell. Kyrkan skall finnas där människorna finns. Det bästa exemplet på det här är Jesus själv som gick på fester (bröllop), gick hem till människor, vandrade i städer och byar, besökte gudstjänster och till och med medvetet bröt mot tabun då han umgicks med kvinnor och uppenbart syndiga och orena människor.

Utmaningen med det kyrkliga trendsökandet är att grunduppgiften, att förkunna evangeliet och förvalta sakramenten, lätt kommer i skymundan. Kyrkans varumärke är Jesus och om det är någon som skall vara bäst på Jesus så är det kyrkan och dess anställda. Om kyrkan inte förkunna Kristus i ord och handling, så gör ingen annan det heller!

Det finns otaliga exempel på hur förnyelse och strävan efter att vara kontextuell, lätt leder till förtylligande och förflackning. På den här punkten kunde den protestantiska kristenheten må bra av att stanna upp, dra ett djupt andetag, och lära av de katolska och ortodoxa grenarna på kyrkotrådet. Där finns en trygghet i traditionen och ett mera avslappnat och naturligt förhållande till tron, som bär från tid till tid på ett helt annat sätt än det protestantiska jagandet efter att vara inne.

Det finns idag en beställning från journalister, politiker och all världens tyckare på att kyrkan måste följa med sin tid som det heter. Annars går det utför. Det motsägelsefulla och märkliga i detta resonemang är att fastän den västerländska protestantiska kristenheten följer med sin

tid så minskar både gudstjänstdeltagande och engagemang. Kan det vara så att den som gifter sig med tidsandan fort blir änklings?

Paradoxalt nog är det de kyrkor som målmedvetet håller fast vid grunduppgiften som växer. Det som förenar växande kyrkor och församlingar, oberoende av samfund, är att de är mycket Kristuscentrerade, man ber mycket, har ett starkt diakonalt fokus och framförallt vårdar man, värnar om och arbetar med relationerna i församlingen.

Det verkar uppenbarligen vara ”back to basics” som gäller! Och vad har detta med församlingens pub i Norwich att göra? En hel del faktiskt. Det handlar egentligen inte så mycket om puben utan vad man gör och vem man representerar på puben.

Det finns många likheter mellan kyrkans sociala arbete och den hjälpverksamhets som görs av andra. Men kyrkan har sin egen x-faktor, en variabel som i alla sammanhang visar att den är Guds – genom Kristus – manifesterade närvaro här på jorden.

Saknas denna x-faktor spelar det ingen roll vad vi gör eller säger. Finns denna x-faktor med är kyrkan världens ljus och salt, och detta helt oberoende av om dess anställda förkunnar, råkar sitta på puben, dela ut mat eller samtala med tonåringar när livet gått i kras.

SIXTEN EKSTRAND
sixten.ekstradn@evl.fi